

Az utolsó vacsora indító momentuma olyan esemény, amelynek a krisztusi egyházak gyakorlatában hosszú, máig tartó utóélete van. A keresztények már korán megsejtették és áthagyományozásra méltónak tartották, hiszen ez nem csak egy jelentéktelen részlete volt az ünnepi készüléknek, hanem egy alapvető tanítás hangsúlyos mozzanata.

Az emberi testnek vannak alapvető szükségletei, ezek közé tartozik a tisztálkodás. A zsidóság körében ráadásul a megtisztulás a testi vonatkozáson túl szimbolikus, sőt vallási, rituális jelleggel is bírt.

Jézus tisztában volt ezzel: egész tanítása és cselekedetei ebbe a közegbe ágyazódva jelentek meg. Adásra, szolgálatra és békességteremtésre, valamint a szeretet közösségalkotó erejére alapozott tanítása ebben a jelenetben is megfelelően szemléltetett elméleti és gyakorlati megerősítést nyert.

Ezt célozza a Péternek címzett jézusi mondat is: „Ha meg nem moslak, nem vagy közösségben velem.” Azután a többieknek is megerősíti: „Ha tehát én, az „Úr” és „Mester” megmostam lábatokat, nektek is mosnotok kell egymás lábát.”

Saját korunkban és életünkben miként jelenik meg a szeretetből fakadó „lábmosás” és annak közösségteremtő ereje?

Eszembe jut a szomszédomban meglehetősen szerény körülmények között, a szüleitől örökölt apró panellakásban élő, a „civilizált” lakótársak által némileg lenézett 65 év körüli elvált férfi. Korábban fizetése nagyobb részét a környékbeli kocsmákban hagyta, ahol a mulandó mámoron túl cimborákra lelt. Egy-két ilyen – mára többnyire az utcán élő hajléktalan – ismerősének hetente egyszer megengedi, hogy feljöjjenek hozzá és tisztálkodjanak, borotválkozzanak, rendbe tegyék magukat. Még egy kis közös uzsonna is belefér, azután elköszönnek és ki-ki megy a dologtalanságára, vissza az utcára.

Aztán gondolkodom arra az ápolónőre, aki a műszak előtt-után a panelházban lakó három idős, egyedül élő hölgynek ellenszolgáltatás nélkül segít az önellátásban. Kérdésemre elmondta, hogy tagja egy vallási közösségnek, ahol többen is vállalnak önkéntes segítő feladatot, majd erről egymás közt megosztják tapasztalataikat.

Gondolok saját kisebb és nagyobb közösségem tagjaira is, akik közül többen időt és energiát nem kímélve segítik a rászorulókat, fogyatékkal élőket.

Lelki vonatkozásban felelevenedik bennem egy találkozás egy régen látott ifjúkori ismerőssel. Csak úgy áradt szavaiból a keserűség, a kudarcok okozta reménytelenség. Éreztem, hogy szüksége lenne a megtisztulásra. Sokáig hallgattam, aztán mikor éreztem, hogy kibeszélte magát, elmondtam neki, hogy engem mi vagy ki szokott segíteni kikeveredni a tudati és érzelmi hullámvölgyekből. Meg hogy egy jó lelki közösséghez tartozás szükséges ahhoz, hogy felvérteződünk a megpróbáltatásokkal szemben. Érdekes volt látni az arcát, ahogy a szemöldökráncoló kifejezéséből, elrövedő tekintetén át, kisimultak a vonásai. A végén megölelt, és azt sóhajtott: „Istennek hála, de jó, hogy találkoztunk!” Valóban, Isten – aki maga a tiszta szeretet – képes (közvetlenül vagy embertársunk útján) megtisztítani sötét gondolatainkat, elporosodott akaratunkat, kifakult érzelmeinket.

Mondjunk neki hálát ezen a napon is!

Pakodi Gábor, Székesfehérvár